

tens, at man forkastede Overgangen til 2den Behandling. Men der var mærkværdig godt Liv i den Krabat alligevel; den kommer stadigvæk igen, og den Tanke, som ligger til Grund, lader sig ikke saadan kvæle. Der var vistnok ogsaa i dette Ting adskillig Harme over, at man havde baaret sig saaledes ad deroppe, og jeg tager neppe fejl, naar jeg mener, at adskillige ærede Medlemmer, som nu ere i Flertal, den Gang syntes, at det var en mindre passende Behandling, som det andet Ting da lod dette Forslag blive til Del.

Siden den Tid ere vore politiske Forhold jo undergaaede en Forandring. Vi fik Forliget i 1894 med det derpaa følgende Valg i 1895, der bragte en Majoritet af Forligets Modstandere. Der kom mange udmærkede Demokrater, udmærkede Venstrømænd ind i Folketinget den Gang, deriblandt mange, der havde været her før. Af disse udmærkede Venstrømænd kan ogsaa nævnes det ærede Medlem for Køge (Alberti), som jo siden den Tid er gaaet sin Sejrsgang gennem Tinget, indtil han kunde sætte sig op paa en Ministerplads og sætte Kulør paa det Ministerium, der var Systemskiftets. Men ogsaa siden den Tid have vi maattet gaa forgæves med dette Forslag. Vi havde ganske vist tænkt os, at Kravene fra Befolkningen, Kravene dybest nede fra kunde gøre nogen Regning paa at faa Ørelyd, efter at der var sket et Skifte; men ogsaa paa det Punkt ere Arbejderne blevne skuffede. I Fjor, da vi havde Sagen for, blev der, som sædvanlig, af Folketinget nedsat et Udvalg om den. Dette Udvalg har imidlertid ingen Møder holdt, hvor det har behandlet Sagen, ikke en Gang en Beretning er der afgivet derom. Arbejderne pleje dog ellers, naar de banke paa Folketingets Dør, at faa en Smule Statistik, en Smule Tal, ikke en Gang det fik de. Jeg gør mig til Talsmand for en Følelse, der er ganske levende blandt Arbejderne, der se den Behandling, dette Forslag og adskillige andre Forslag fra deres Side have faaet, naar jeg udtaler, at der i en saadan Behandling af disse Forslag ligger en hel Del af en Fornærmelse.

Om det daværende ærede Flertal har troet, at man kunde tie den Sag ihjel paa samme Maade, som Højrebladene i sin Tid søgte at tie Socialismen ihjel, har det taget fejl. Thi for Socialdemokraterne gælder, om det gælder for nogen, det 11te Bud: Du sollst dich nicht verblüffen lassen! Det gælder om at komme igen, vi lade os ikke forbløffe, de Herrer maa ikke tro, at De ved at behandle vore Forslag paa denne,

synes jeg, lidet passende Maade, blive af med dem, nej vi komme igen, indtil de Herrer tage Sagen alvorligt op og sammen med os søge at bringe noget ud deraf. Derfor ere vi der igen. Vi komme igen i Aar, og vi komme med samme Ret som i Fjor, idet det samme Forhold er til Stede, og Kravet er lige saa berettiget, som det har været tidligere. Det gælder kun om, at Kravet finder en Forstaaelse hos dette Tings Medlemmer, at vi her finde en social Forstaaelse af, at det er nødvendigt for vort Land at tage fat paa denne Sag.

Jeg tillod mig i Fjor ved adskillige Eksempler at vise, hvorledes den moderne Industri deler Arbejdet ud i smaa bitte Partier, saa at der kun bliver en ganske enkelt Ting for den enkelte Arbejders Hjerne at øve sig paa. Jeg fremdrog Eksemplet med en Støvlehæl f. Eks., at man ved at partere Arbejdet ud i mange Dele kun gav en Stump af Arbejdet til hver enkelt Arbejder, lod ham staa med det fra Morgen til Aften og kun beskæftige sig med det. Jeg havde Eksemplet med Børstetræ-Boring, at man der satte Folk til en ensartet Beskæftigelse, aandsfortærende som den var. Jeg pegede paa enkelte Ting indenfor Industrien f. Eks. et Stykke Vinduesbeslag, som før har været et sammensat Arbejde, udført af en enkelt Mand, men som nu er delt i mange forskellige Dele, som delvis udføres af Kvinder og Børn. Det skal jeg ikke gentage nu. Hvis det skulde være muligt at interessere ærede tilstedeværende Tilhørere — det er jo ikke mange — for dette Spørgsmaal, henviser jeg til, hvad jeg sagde i Fjor om denne Sag. Jeg henviste ogsaa da til, hvad Følgen bliver af de industrielle Forhold, som vi have, og som gøre, at unge Mennesker ikke en Gang ere gode nok til Sessionen, idet vi maa kassere store Procentdele af dem, som møde frem der. Alt det paaviste jeg, og det kunde gentages nu, forstærket baade her hjemme fra og andetsteds fra, saa at det tilstrækkeligt viser, at der faktisk er Fare paa Færde.

Det er derfor, vi Socialdemokrater ville minde det bestaaende Samfund gennem dets Repræsentation om, at der her er Fare paa Færde. Vi raabe Vagt i Gevær, vi mene, at man ikke har Lov til at lægge Hænderne i Skødet, naar der hersker saadanne Forhold. Vi paavise samtidig, at Faren vokser, fordi Industrien mere og mere træder i Stedet for Haandværket, og fordi Arbejdsdelingen som Følge deraf vokser. Et ganske enkelt Punkt af Fabriktilsynets Beretning vil jeg